

## Arrest

**nr. 351 706 van 19 augustus 2026  
in de zaak RvV X / IX**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2026 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 29 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 6 juli 2021 aan in België en wordt op 15 juli 2021 te Willebroek in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat hij wordt toegelaten tot verblijf tot 3 oktober 2021.

1.2. Op 28 november 2021 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. In december 2021 vertrekt verzoeker terug naar Servië.

1.4. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 18 september 2023 België opnieuw binnen, samen met verzoekster – *i.e.* zijn zus –, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn. Zij verzoeken op 22 september 2023 om internationale bescherming. Op 28 februari 2024 neemt de adjunct-commissaris ten

aanzien van elk van hen een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Bij arresten met nrs. 318 263 en 318 264 van 10 december 2024 worden verzoekende partijen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet erkend als vluchteling en wordt verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.5. Op 13 februari 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde Minister ten aanzien van verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 11 juni 2025 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 juli 2025 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Willebroek een beslissing tot niet inoverwegingneming.

1.7. Op 24 juli 2025 dienen verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 januari 2026 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoekende partijen op 6 februari 2026 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.07.2025 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen samen met beide ouders in september 2023 het Belgische grondgebied betraden. Op 22.09.2023 diende ze samen hun eerste Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Deze VIB werd afgesloten op datum van 10.12.2024 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat betrokkenen op 11.06.2025 een 1ste aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis indiende bij de gemeente Willebroek. Uit het verslag van de daaropvolgende woonstcontrole door de Politiezone Mechelen-Willebroek blijkt dat betrokkenen niet werkelijk op dit adres woonden, er staat te lezen: “zijn ongeveer een week geleden vertrokken naar Servië, komen normaal volgende week terug naar België.” De 9bis aanvraag wordt hierna afgesloten op datum van 07.07.2025 met een beslissing tot niet inoverwegingneming vanwege hun afwezigheid op het opgegeven adres. Betrokkenen beweren in de huidige 9bis aanvraag dat zij ten tijde van de woonstcontrole niet in Servië verbleven maar kortstondig afwezig waren wegens een bezoek aan Oostende, en dat er sprake zou zijn van een misverstand. Deze bewering wordt evenwel op geen enkele wijze gestaafd met objectieve of verifieerbare elementen. Bovendien werd tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van 07.07.2025 geen beroep ingesteld, wat erop wijst dat betrokkenen deze beslissing hebben aanvaard. Hun huidige verklaring kan dan ook niet afdoen aan de vaststellingen zoals opgenomen in het administratief dossier.

Betrokkenen verwijzen naar hun broer, de heer P. S. (...) die reeds meerdere jaren legaal in België verblijft. Dit kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden die op legale manier op Belgische grondgebied verblijven of in het bezit zijn van de Belgische nationaliteit, ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun land van herkomst. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van zijn familie. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van

herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen stellen dat zij sedert hun aankomst in België sociale, economische en familiale banden hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient te worden gemaakt tussen het privé- en gezinsleven van betrokkenen en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Deze verplichting impliceert evenwel enkel een eventuele tijdelijke scheiding, die geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Er wordt vastgesteld dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dermate nauwe sociale banden dat een tijdelijke terugkeer disproportioneel zou zijn. Ter staving van hun beweringen leggen betrokkenen twee steunbetuigingen voor, waarvan één collectieve steunverklaring ondertekend door 24 personen. Hieruit blijkt niet dat het netwerk van sociale, familiale en economische banden van betrokkenen van die aard en intensiteit is dat een tijdelijke terugkeer onmogelijk of onredelijk zou zijn. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf volstaat op zich niet om aan te nemen dat betrokkenen zodanig verankerd zijn dat een tijdelijke terugkeer uitgesloten moet worden geacht. Betrokkenen tonen niet aan dat zij sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit. Met andere woorden, betrokkenen maken niet aannemelijk dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen of dat zij voor de uitoefening van hun privéleven zodanig aan België gebonden zijn dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Daarnaast benadrukken wij nogmaals dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het grondgebied dienen te verlaten, met de mogelijkheid om terug te keren zodra zij voldoen aan de wettelijke vereisten. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het privé- en gezinsleven van betrokkenen niet in die mate dat dit als onredelijk of disproportioneel kan worden beschouwd. Dit kan bijgevolg niet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij, eens terug in Servië, in een administratief en praktisch vacuüm terechtkomen, zonder werk, zonder sociale bescherming, zonder inkomen, en zonder duidelijk zicht op een terugkeer naar België. Het zou niet alleen hun integratietraject volledig tenietdoen, maar ook ernstige gevolgen kunnen hebben voor hun psychisch welzijn. Deze beweringen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen die hun beweringen kunnen staven. Het blijft bij blote beweringen. Betrokkenen tonen niet aan dat er niemand meer van hun familie, vrienden of kennissen woonachtig zouden zijn in het land van herkomst noch dat ze er geen band mee onderhouden. Noch leggen betrokkenen bewijzen voor dat ze niet voor korte tijd bij familie, vrienden of kennissen zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Daarnaast leggen betrokkenen geen enkel bewijs voor waaruit zou blijken dat zij in Servië geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt, noch dat zij er volledig verstoken zouden zijn van sociale of psychologische ondersteuning. Algemene verwijzingen naar mogelijke moeilijkheden bij terugkeer volstaan niet om het bestaan van uitzonderlijke en individuele omstandigheden aan te tonen. Wat betreft de aangehaalde impact op het psychisch welzijn, stellen betrokkenen geen medische of psychologische attesten voor die wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid of op een situatie die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk of disproportioneel zou maken.

Betreffende dat betrokkene beweren dat het hun integratietraject volledig teniet zou doen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opnieuw opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Betrokkene beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019)

Betrokkenen verwijzen naar hun werkervaring en leggen hierbij loonfiches van beide voor en een arbeidsovereenkomst van N. (...). Het feit dat betrokkenen tewerkgesteld waren/zijn, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien een tewerkstelling alleen werd toegelaten zolang hun VIB niet was afgesloten. Het had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits het VIB werd afgesloten op datum van 10.12.2024 verviel tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dienen aan te vragen, namelijk via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

*De elementen van integratie (dat betrokkene, P. N. (...) recent zijn hefftruckattest heeft behaald, dat hij sociaal actief is bij een Belgische sportclub, de B. (...), dat hij actief heeft geïnvesteerd in zijn professionele ontwikkeling, dat betrokkenen zijn aangesloten bij de Belgische mutualiteit "H. (...)" met een dekking die loopt to 31.12.2005, dat ze worden erkend als waardevolle leden van hun gemeenschap) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"*

1.8. Op 29 januari 2026 wordt tevens aan verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster dient tegen de ten aanzien van haar genomen beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 360 493.

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht, betwisten verzoekende partijen België te hebben verlaten. Zij vervolgen:

*"Dit kan en kon eenvoudigweg geverifieerd worden aan de hand van hun paspoorten waar geen uitreis- en inreisstempels in staan (stuk 3).*

*Bovendien interpreteert zij het uitblijven van een beroep tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming evenzeer verkeerd: het beroep hiertegen betreft een annulatieberoep met slechts een marginale toetsingsbevoegdheid voor de rechter. Het is met deze afweging dat de verzoekende partijen beslist hebben een nieuwe aanvraag met uitleg in te dienen. De uitleg in de nieuwe aanvraag (aan de basis van de thans bestreden beslissing) toont duidelijk aan dat de verzoekende partijen de beslissing tot niet-inoverwegingneming niet hebben aanvaard.*

*De verwerende partij doet aldus niet aan zorgvuldige feitengaring en baseert haar beslissing aldus op ondeugdelijke motieven."*

Vervolgens geven verzoekende partijen een theoretische uiteenzetting over het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en laten zij het volgende gelden over de motieven van de bestreden beslissing over hun familie- en privéleven in België:

*"Niet alleen het familieleven van de verzoekende partijen, maar ook de tewerkstelling en de sociale relaties die de verzoekende partijen uitoefende en uitbouwde en waar de aanvraag van getuigde, vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.*

*De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is niet (correct) gebeurd, want de verwerende partij weigert rekening te houden met een deel van het privéleven van de verzoekende partijen:*

*(...)*

*Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):*

*(...)*

*Uit bovenstaande blijkt aldus dat zelfs bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst.*

*Nochtans er hier de facto niets geanalyseerd door de verwerende partij met het argument dat dit behoort tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, dat nu niet aan de orde zou zijn.*

*Nochtans stelde de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):*

*(...)*

*In casu is dit niet gebeurd. Nochtans zijn dit tevens buitengewone omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdig, omdat ze voor onbepaalde duur een breuk in het gezins- en privéleven dreigen te bewerkstelligen. De verwerende partij heeft hier niet afdoende over gemotiveerd, louter en alleen omdat zij (verkeerdelijk) weigerde het bestaan van buitengewone omstandigheden te aanvaarden.*

*De motivering van de verwerende partij is dan ook niet deugdelijk en schendt dan ook artikel 8 EVRM, het beginsel van de materiële motiveringsverplichting, evenals artikel 9bis VW."*

2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

### 2.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

*In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de elementen die verzoekende partijen hadden ingeroepen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Over de door verzoekende partijen in België doorlopen verblijfsprocedures wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

*“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen samen met beide ouders in september 2023 het Belgische grondgebied betraden. Op 22.09.2023 diende ze samen hun eerste Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Deze VIB werd afgesloten op datum van 10.12.2024 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat betrokkenen op 11.06.2025 een 1ste aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis indiende bij de gemeente Willebroek. Uit het verslag van de daaropvolgende woonstcontrole door de Politiezone Mechelen-Willebroek blijkt dat betrokkenen niet werkelijk op dit adres woonden, er staat te lezen: “zijn ongeveer een week geleden vertrokken naar Servië, komen normaal volgende week terug naar België.”. De 9bis aanvraag wordt hierna afgesloten op datum van 07.07.2025 met een beslissing tot niet-inoverwegingneming vanwege hun afwezigheid op het opgegeven adres. Betrokkenen beweren in de huidige 9bis aanvraag dat zij ten tijde van de woonstcontrole niet in Servië verbleven maar kortstondig afwezig waren wegens een bezoek aan Oostende, en dat er sprake zou zijn van een misverstand. Deze bewering wordt evenwel op geen enkele wijze gestaafd met objectieve of verifieerbare elementen. Bovendien werd tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van 07.07.2025 geen beroep ingesteld, wat erop wijst dat betrokkenen deze beslissing hebben aanvaard. Hun huidige verklaring kan dan ook niet afdoen aan de vaststellingen zoals opgenomen in het administratief dossier.”*

Verzoekende partijen betwisten België te hebben verlaten en stellen dat dit *“eenvoudigweg geverifieerd (kan en kon) worden aan de hand van hun paspoorten waar geen uitreis- en inreisstempels in staan”*. De voorgaande overwegingen hebben evenwel geen enkele impact op de conclusie van de bestreden beslissing dat de door verzoekende partijen ingediende machtigingsaanvraag onontvankelijk is omdat de elementen die zij hadden ingeroepen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”* en vormen dus slechts een overtoollig motief, zodat de eventuele gegrondheid van de *post factum* verklaringen van verzoekende partijen daarover, in het licht van de overige vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing die het determinerend motief uitmaken, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Hetzelfde kan worden gesteld over de kritiek van verzoekende partijen op de overwegingen in de bestreden beslissing dat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van 7 juli 2025 geen beroep werd ingesteld en dat dit erop wijst dat zij deze beslissing hebben aanvaard. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen nalaten (een fotokopie van) hun paspoorten bij hun verzoekschrift te voegen en dat ook uit het administratief dossier niet kan blijken dat zij hun paspoorten in hun geheel aan verwerende partij hebben voorgelegd. Er blijkt immers enkel dat zij de eerste pagina van hun paspoorten bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben gevoegd. Aldus tonen zij niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat zij op 11 juni 2025 een eerste aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienden bij de gemeente Willebroek, dat uit het verslag van de daaropvolgende woonstcontrole door de Politiezone Mechelen-Willebroek blijkt dat zij niet werkelijk op het door hen aangegeven adres woonden, dat in dit verslag te lezen staat dat zij ongeveer een week geleden zijn vertrokken naar Servië en normaal de volgende week naar België terugkomen en dat hun aanvraag op 7 juli 2025 wordt afgesloten met een beslissing tot niet inoverwegingneming vanwege hun afwezigheid op het opgegeven adres. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de bewering van verzoekende partijen *“dat zij ten tijde van de woonstcontrole niet in Servië verbleven maar kortstondig afwezig waren wegens een bezoek aan Oostende, en dat er sprake zou zijn van een misverstand”*. Er wordt namelijk gesteld dat deze bewering *“op geen enkele wijze (wordt) gestaafd met objectieve of verifieerbare elementen”*. Verzoekende partijen tonen het tegendeel niet aan. De Raad herhaalt dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun volledige paspoorten hebben voorgelegd en dat zij ook bij huidig verzoekschrift nalaten hun paspoorten te voegen, niettegenstaande de vermelding ervan in de inventaris bij het verzoekschrift.

Over het verblijf van de broer van verzoekende partijen in België en de sociale, economische en familiale banden die verzoekende partijen in België hebben opgebouwd, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

*“Betrokkenen verwijzen naar hun broer, de heer P. S. (...) die reeds meerdere jaren legaal in België verblijft. Dit kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden die op legale manier op Belgische grondgebied verblijven of in het bezit zijn van de Belgische nationaliteit, ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun land van herkomst. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van zijn familie. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*

*Betrokkenen stellen dat zij sedert hun aankomst in België sociale, economische en familiale banden hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient te worden gemaakt tussen het privé- en gezinsleven van betrokkenen en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Deze verplichting impliceert evenwel enkel een eventuele tijdelijke scheiding, die geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Er wordt vastgesteld dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dermate nauwe sociale banden dat een tijdelijke terugkeer disproportioneel zou zijn. Ter staving van hun beweringen leggen betrokkenen twee steunbetuigingen voor, waarvan één collectieve steunverklaring ondertekend door 24 personen. Hieruit blijkt niet dat het netwerk van sociale, familiale en economische banden van betrokkenen van die aard en intensiteit is dat een tijdelijke terugkeer onmogelijk of onredelijk zou zijn. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf volstaat op zich niet om aan te nemen dat betrokkenen zodanig verankerd zijn dat een tijdelijke terugkeer uitgesloten moet worden geacht. Betrokkenen tonen niet aan dat zij sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit. Met andere woorden, betrokkenen maken niet aannemelijk dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen of dat zij voor de uitoefening van hun privéleven zodanig aan België gebonden zijn dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet mogelijk zou zijn. Daarnaast benadrukken wij nogmaals dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of*

*consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het grondgebied dienen te verlaten, met de mogelijkheid om terug te keren zodra zij voldoen aan de wettelijke vereisten. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verstoort het privé- en gezinsleven van betrokkenen niet in die mate dat dit als onredelijk of disproportioneel kan worden beschouwd. Dit kan bijgevolg niet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.”*

Verzoekende partijen voeren aan dat niet alleen hun familielevens, maar ook hun tewerkstelling en de sociale relaties die zij uitoefenden en uitbouwden, vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, doch uit de stukken van het administratief dossier kan niet blijken dat zij deze elementen hebben ingeroepen in het licht van deze bepaling. Voorts dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekende partijen zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich bewust waren dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is en dat, wanneer dit het geval is, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* lichten verzoekende partijen nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten zij op het Belgisch grondgebied zouden hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Aldus weerleggen zij niet dat zij niet aantonen *“dat er sprake is van dermate nauwe sociale banden dat een tijdelijke terugkeer disproportioneel zou zijn”*. Zij betwisten bovendien niet dat de verplichting om terug te keren naar hun land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft en dat zij dus niet definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten. Verzoekende partijen tonen niet aan dat deze belangenafweging niet afdoende is en verwijzen dan ook niet dienstig naar het arrest van de Raad met nr. 237 116 van 18 juni 2020, en dit nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Ook de verwijzing naar het arrest met nr. 205 020 van 7 juni 2018 van de Raad is *in casu* niet dienstig nu verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar de zaak die heeft geleid tot voornoemd arrest een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) tot voorwerp had. Aldus laten verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Waar verzoekende partijen nog kritiek uiten op de overweging in de bestreden beslissing dat de door hen aangehaalde elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld, gaan zij eraan voorbij dat de Raad van State reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. In arrest met nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*.

De Raad wijst er tot slot nog op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland en bijgevolg niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101).

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt evenmin.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Aangezien de Raad ingevolge artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN